

Posudek vedoucího bakalářské práce

Skutečnost a sen

Jiří Lukš, specializace v pedagogice, výtvarná výchova se zaměřením na vzdělávání, prezenční bakalářské studium

Bakalářská práce Jiřího Lukše není rozhodně ta z prací, kde by čtenář usilovně pátral, čím se autor vlastně zabývá a k čemu se práce vztahuje. Z této práce je jednoznačně cítit osobní zaujetí tématem, Jiří Lukš ve formátu této studie dokazuje, že nejen načerpané teoretické znalosti jsou důležité, ale i vztahování ke svým vlastním životním zkušenostem. Autor se zabývá imaginárním vnitřním a vnějším prostorem člověka, který si on sám neustále vytváří, přičemž tyto prostory se vlivem určitých okolností stále proměňují. Pro Jiřího je to vazba ke kraji u řeky, kde prožil dětství, motiv plavby, objevování. Autor je schopen poměrně jasně formulovat, co ho vede k jeho pojetí práce, pojetí, které rozhodně skýtá poměrně velké možnosti využití v pedagogické praxi. Je vědom, že je důležité jisté pěstování imaginace a přestav, které umožňují žít člověku v různých dimenzích, a tím se vytváří bohatší struktura vidění světa člověka. Svou práci usazuje do širšího filosofického rámce, který práci vhodně doplňuje. Naopak v oblasti autorit se jakoby pohybuje jen v určitých kruzích, je však také pravda, že výběr dobře působí v souvislosti s tím, jak se Jiří na problém celkově dívá. V tomto ohledu by ale bylo vhodné tento výběr příště více poněkud rozšířit o autority z ryze současného výtvarného světa.

Jiří Lukš vytvořil práci, která je po všech stránkách ucelená, ačkoliv posluchač vlastně neustále sám nechává takzvaně otevřené konce, pochybuje, znovu začíná jakoby odjinud, ale základ, ke kterému se vztahuje je stále stejný a je určitým orientačním bodem ve spleti podnětů. Tyto podněty jako například mýty a pohádky jsou důležitým motivem jeho vlastní výtvarné práce a pedagogického uplatnění tématu a student zde dokazuje, že navzdory racionálnímu vysvětlování je důležitější se zabývat také něčím, co na první pohled může vypadat jako nepraktické, směšné „snílkovství“, které však dodá životu člověka v současné společnosti jistou kvalitu, která je protiváhou jisté plochosti uchopování významů v dnešní době. Jeho kresby, které jsou součástí improvizované instalace, se vyznačují specifickou citlivostí pro detail a jsou na hranici s naivismem, což však není míněno negativně. Určitá „divnost“ opravdu není na škodu, z návrhu připravované instalace pro obhajobu je však patrné, že projekt má drobnou slabinu v podobě konečné prezentace svých myšlenek, jakoby nezbývala síla a čas na dopracování formální podstaty práce.

Pokud se jedná o koncepci pro výuku výtvarné výchovy, Jiří Lukš zúročuje ty teze, které v práci naznačil, některé návrhy výtvarných aktivit jsou však příliš v obecné poloze a nedávají najevo, čím se liší od konvenčních zadání výtvarných úkolů (str. 36, výtvarné vyprávění – pohádky). Na druhou stranu je potěšitelné, že posluchač dává najevo, výtvarná metoda není jediným klíčovým řešením poznání, zdá se, že autor nepřímou říká, že učitel nemusí předvádět „cirkusová představení“, aby žáky něco naučil.

Po formální stránce nelze Bakalářské práci téměř nic vytknout, snad s výjimkou nesprávného formátu použité literatury.

Navržené hodnocení k obhajobě: velmi dobře. Mgr.A. Michal Sedlák

V Praze dne 24.8.2012